

отъ снимки на ватикански ръкописи и такива въ евангелието на Лордъ Кърцънъ, ще ни послужатъ за реставрирането на средновековното ни облъкло.

ПОЛОЖЕНИЕТО НА РАЯТА ПРЕЗЪ XV-Я ВЪКЪ.

Заробавания, разселвания и потурчвания.

Съ миналото и съдбата на привилегированитѣ семейства подѣ турцитѣ въ Сливенъ, историята на града не се изчерпва. Напротивъ, по-големата частъ отъ историята на сливенци подѣ турцитѣ се пада на безшумната, трудолюбива класа — раята. Та и въ тѣсна смисълъ на думата, тя бѣ истинското градиво на турската империя съ нейнитѣ широки граници върху завладени, бивши християнски земи.

Съ прѣвземането на Ц-дъ (1453 г.) турцитѣ окончателно усигуриха положението си на П-ва. Ключътъ на три стари континента става турска столица. Отъ тоя моментъ наставатъ още по-праздни страници въ българската история. Съвѣдънията за прѣживенитѣ до послѣднитѣ два вѣка години сж никакви. За състоянието на раята се обаждатъ тукъ тамъ нѣкои пжтешественици и то отъ края на XVII-то столѣтие. На чужденци бѣше забранено да пжтуватъ прѣзъ Турция, освѣнъ като посланници или привилегировани търговци. Ако нѣкои се опитваха да напишатъ какви и да е заблъбжки за Турция, това се ограничаваше за едни и сжщи краища, но не и за вътрѣшността на България. Нѣщо повече, името българинъ се забрави, даже и отъ турцитѣ, и се слѣ съ това на всички покорени — християни, „гяури“. За общъ тѣхенъ „защитникъ“ се яви гръцкиятъ патриархъ, отъ кждѣто и заблуждението, че цѣлата рая е отъ гръцки произходъ. Сливенъ, бидейки настрана отъ главния пжтъ, идящъ отъ западъ за Ц-дъ (София, Пловдивъ, Одринъ), а сжщо така и отъ тоя, идящъ отъ Полша и Русия пакъ за Ц-дъ (Силистра, Чалж Кавакъ, Факия, Канара, Ереклий и т. н.) — дори до края на XVIII-я вѣкъ не е билъ посѣтенъ нито отъ единъ западенъ пжтешественикъ. Отъ тукъ става ясно, колко трудно е да се реставрира на книга единъ четири вѣковенъ битъ, разсвѣтлянь чрѣзъ мъгляви